

Getuigenis Matteo Severgnini (Seve) Vakantie CL NL, notities door Seve

Dahlem. 01.05.2025

Inleiding

Ik kan niet aan mijn leven terugdenken zonder dat ik bepaalde heel concrete gezichten voor ogen heb, met een bepaalde kleur ogen, met specifiek haar, met een specifieke stem en ademhaling. Daarom wil ik jullie vandaag graag een aantal episodes vertellen waarin specifieke gezichten mij een beetje over mijzelf lieten ontdekken. Deze gezichten zijn vandaag de dag de concrete herinnering aan het verlangen dat langzaam vorm heeft gekregen in mijn leven: ik verlang ernaar mezelf te verteren, te branden voor Christus.

Ik schets een beeld. Je kunt mijn leven omschrijven als een **kabelbaan of gondellift**: ik ben de cabine die, om haar bestemming te bereiken, pijlers nodig heeft die het gewicht van de kabel en dus de cabine dragen. Vandaag wil ik mijn ervaring proberen te beschrijven en dit kan niet zonder deze pijlers, die niet de weg in mijn plaats gaan, maar wel de onbetwistbare en essentiële steunpilaren zijn op mijn weg.

Een Italiaanse auteur zingt:

Dit ben ik en ik ben trots op mezelf

Ook al gaf ik vaak het slechtste van mezelf

***En ik zou het wel moeten doen, maar ik verander niet omdat
Iedereen is zoals hij is...***

Ik wilde mijn naam veranderen, mijn hart in de vriezer leggen

Als kind droom je van oorlog, als volwassene word je bemiddelaar

***En verder zou ik graag herboren willen worden als een dier, zodat ik
mezelf niet hoeft af te vragen waarom***

***Ik zou graag opnieuw geboren willen worden als mijn vader, om mijzelf
niet geboren te laten worden.***

Een oudstudent van mij schreef enige tijd geleden in een tekst:

Wij zijn een hele generatie die gekweld wordt door een niet-leven, die gekweld wordt door iets dat we niet zien maar wel voelen, niet alleen in ons hoofd maar

ook in ons lichaam, en dat we het zwijgen willen opleggen, omdat ernaar luisteren te veel opoffering, te veel lijden, te veel moed vergt; een generatie die alles alleen moet aangaan, maar die nooit een reden heeft gekregen om te vechten, en zich afvraagt of het de moeite wel waard is. Een generatie die haar gevoelens moet omzetten in fysiek lijden, die soms te veel tegelijk voelt, die soms gelukkig is, maar geen reden kan vinden om dat te verdienen.

Ik heb nooit iets verdiend, echt niet. Vanuit deze bekentenis beginnen we te klimmen.

1. EERSTE PIJLER: MIJN LEVEN IS EEN STEM DIE ME BIJ NAAM ROEPT.

Ik kom uit een klein dorpje genaamd Casale Cremasco, ergens tussen Crema en Bergamo. Mijn dorp heeft 800 inwoners en 4000 koeien, maar het is geen typisch landelijk dorpje op de Povlakte. De helft bestaat namelijk uit landbouwbedrijven, dus veehouders en akkers, en de andere helft is in handen van Galbani, het bedrijf dat kaas maakt. Er wordt Galbanino gemaakt, een populaire kaas in Italië die lijkt op een ingevette zetpil... Waar ik vandaan kom, ben je ofwel veehouder, ofwel ga je bij Galbani werken. In mijn stad werkte het zo: je gaat naar de basisschool, je gaat naar de middenschool, je doet seizoenswerk en dan word je veehouder of ga je bij Galbani werken. Zolang ik me kan herinneren, heb ik twee verlangens. Het eerste: dat ik, boven alles en iedereen, een voorkeur beleven, en het tweede: dat mijn leven groots zou zijn. Jullie je kunnen mij voorstellen als klein jongentje in een klein dorpje, met Galbani en veehouders, en met deze twee verlangens. Ik groeide op met de gedachte dat ik deze twee verlangens nooit zou kunnen vervullen.

Dus toen ik 10 jaar oud was, ging ik naar mijn moeder Tella en zei:

“Mamma, ik wil niet in Casale Cremasco naar middenschool, ik wil naar de stad”. Die stad was Crema, 10 km verderop, met 30.000 inwoners, maar voor mij betekende het ademen. In de loop van de tijd plakte ik helaas mijn eigen denkbeelden, mijn eigen projecten, op dit verlangen om geprefereerd te worden en om een groots leven te hebben. Maar deze denkbeelden worden niet altijd werkelijkheid. Op een gegeven moment kwamen er pretenties naar boven en besepte ik dat de grootte van de stad waar ik heenging, totaal niet overeen kon komen met de grootsheid van mijn hart en dat maakte me boos. Dat maakte mij

rusteloos, het zorgde ervoor dat ik 's nachts moest huilen en gewelddadig werd tegenover alles en iedereen, omdat ik van iedereen en alles een voorkeur verwachtte die overeen moest komen met wat ik in mijn hoofd had. En dit deed mij exploderen, op zoveel manieren. Mijn ouders maakten zich grote zorgen. Daarom schreven ze me, zonder mij iets te vertellen, in op de enige privéschool die gerund werd door mensen van de beweging in Crema. Het was een middelbare school met een focus op talen. Ik haatte talen. Ik belandde, tegen mijn wil, op deze school. En mijn neef pleegde zelfmoord. Een leven van schijn en maskers, inclusief de dood van mijn neef, een leven zonder betekenis, Stel je eens voor wat een explosie van geweld er in mij optrad. Ik werd onmiddellijk naar de directeur gestuurd. Ik dacht dat dit de laatste dag op die school zou zijn. Ik vermeed de directeur. Ik wist wie hij was, maar ik vermeed hem. Mijn ouders kenden hem goed. Ik weet nog dat ik ging zitten en een houding aannam om hem uit te dagen. Ik weet nog dat ik niets zei. Alleen hij sprak. En ik kan mij nog heel goed herinneren wat hij mij vertelde. Matteo, wat je hart verlangt, is er. Waarom doe je alsof het er niet is? Ik hou van je. En toen werd hij stil. Hij zei verder niets. Hij vroeg niet wat ik had gedaan, waarom ik het had gedaan, of waarom ik me op die manier gedroeg. Hij zei alleen dit. Ik herinner me dat ik dat kantoor verliet en de eerste vraag die bij me opkwam was: "Maar wat weet hij nou van mijn zestien jaar tot nu toe? Wat weet hij nou van al die denkbeelden die me tot nu toe hebben misleid? Wat weet hij nou van al die pijn die ik elke avond voel als ik terugkom in Casale Cremasco en zie dat mijn hart door niets of niemand beantwoord is?" En toen zei ik tegen mezelf: "Maar als hij er iets van weet, moet ik bij deze kerel blijven!" Want dit is het probleem van het leven. En ik begreep het eerste aspect van de voorkeur, dat een eerste grote verantwoordelijkheid met zich meebrengt: accepteren dat jij deze voorkeur krijgt! En ik begon dit schoolhoofd te volgen. Vanaf dat moment deed ik alles wat hij deed. Ik kan me herinneren dat ik de middelbare schoolperiode beleefde met deze eerste grote belofte in mijn hart: een volwassene die ervan overtuigd was dat het leven een grote betekenis had. Ik ben tijdens mijn hele middelbareschooltijd van een teleurstellend beeld van alles gegaan naar de grote belofte die ik zag in een volwassene die leefde zoals ik graag zou willen leven

Het leven draait niet om verwachtingen, maar om vriendschappen, relaties en avonturen die het leven ondersteunen en die je steeds meer de genegenheid doen leren kennen waar jouw bestaan uit bestaat.

Die vriendschap was een persoon die niet alleen aan mij werd gegeven, maar gekózen was voor mij. Ik zag een **liefdevolle invasiviteit voor mijn ogen plaatsvinden die altijd een voorstel is.**

2. TWEEDE PIJLER: BESTAAN IS JE DEFINITIEF GELIEFD VOELEN. EEN HEILIGE VRIENDSCHAP

Toen ik op de universiteit kwam, was mijn eerste jaar niet gemakkelijk. En ik kan me herinneren dat ik in de hectiek van de stad, van het studeren en van de vrienden die ik in het appartement had gevonden, het gevoel had dat ik in grote verwarring was. Alsof er nu iemand de zaal binnenkwam en we hem allemaal tegelijk bij naam zouden noemen. Alles riep mij, maar eigenlijk riep niets mij. Het centrum van mijn ik bleef stilstaan, het was geblokkeerd. Het was alsof ik een vreemde routine leefde, zoals het liedje "Il seme" zegt: ik stond op het balkon. Het speelde zich allemaal buiten af en ik zat op het balkon.

Ik herinner me een avond dat Don Pino ons uitnodigde om samen te eten, Francesco, ik en vijf andere vrienden. Hij zei tegen ons: **"Kijk, jullie zijn vrienden, maar jullie begrijpen de reden niet die jullie bindt. Daarom gedragen jullie je als perfecte solisten. Jullie staan op een kruispunt: of jullie maken jullie vriendschap tot de plek waarn een Ander de hoofdrolspeler is, of jullie periode op de universiteit zal onvruchtbaar zijn en jullie leven nog onvruchtbaarder."**

Hij ging er vol in... Ik herinner me dat ik na het eten wegging en dat [ik besepte dat] hij in een oogwenk vast had gelegd wat ik meemaakte: ik was een geweldige solist, **maar met een ziel die aan alles gewend was**, aan vrienden, gewend aan het drinken van bier... gewend, **oud** .

En op dat moment besepte ik, misschien voor het eerst heel bewust, wat het voor mij betekende om werkelijk verkozen te worden.

- Het eerste is dat deze voorkeur een verantwoordelijkheid met zich meebrengt: de verantwoordelijkheid om te accepteren dat je geprefereerd wordt, **om je er niet tegen te verzetten** . Er is iemand die voortdurend aan je hart klopt en op een gegeven moment moet je die deur openen.

- Het tweede dat mij opviel, was dat Don Pino, zonder omhaal van woorden (en dat is nog een aspect van de voorkeur), **mij had gedwongen om aan mijn hart te vragen: maar jij, arme ziel, wat wil je nu eigenlijk?**
- Derde aspect van de voorkeur: **ze vertrouwde me toe aan een vriendschap**, aan een weg, namelijk de gezichten bij die maaltijd.
- En het vierde kenmerk dat ik tijdens die ontmoeting begreep, is dat deze **voorkeur altijd leidt tot openheid**, tot de openheid die nodig is om wat Onze Lieve Heer voor je ogen plaatst aan te kunnen gaan.

Ik kan mij herinneren dat ik na een paar dagen niet meer stil kon blijven zitten. Het was zo'n schok geweest dat iemand zich deze vrijheid ten opzichte van mij had aangemeten, dat mijn leven weer begon te branden met een vuur dat niet het mijne was. **Zoals Jeremia zegt: "Ik voel een vuur in mijn botten, ik probeer het te bedwingen, maar het lukt me niet."**

Ik kan me dus herinneren dat de gezichten die ik ontmoette iets heiligs werden, totdat ze ons tijdens een school van de gemeenschap een stuk van Giussani lieten lezen waarin stond: "Jullie vriendschap is een sacramentele vriendschap."

Toen ik dit woord hoorde, namelijk dat onze vriendschap sacramenteel was en met God te maken had, had ik geen twijfels meer. Ik zei tegen mezelf: maar als de rede, zoals Pino zei, als onze vriendschap de plaats is waar een Ander de hoofdrol neemt, verlang ik met heel **mijn hart dat ik de Uwe ben, dat U alles van mij kunt nemen, alles, zonder wrok, zonder dat ik iets van mezelf achterhoud.**

Mijn roeping werd geboren binnen deze voorkeur en in de loop van de tijd besepte ik steeds meer dat de gezichten van mijn vrienden steeds meer een deel van mij werden, want roeping; vriendschap is roeping, ze brengt altijd Degene met zich mee die jullie samenbrengt: God.

En dan komt het punt dat het leven vorm krijgt: voor sommigen betekende dat trouwen, voor anderen zoals voor mij betekende dat dat ze Memor Domini werden. Een avontuur begon dat mijn hart nog steeds vervult met dankbaarheid, omdat ik een radicale voorkeur krijg, omdat ik beleef dat Iemand mij totaal en geheel claimt (in de goede zin van het woord). **Ik heb in mijn leven altijd gemerkt dat ik de belangrijkste beslissingen alleen neem als er sprake is van een emotionele disbalans ten opzichte van deze aanwezigheid. Want alle ja's die ik kan zeggen, zeg ik niet tegen mezelf, maar alleen tegen**

een Ander die mij roept. En dat is dus precies een emotionele disbalans, een voortdurend risico: buiten mij en vóór U.

Maar het indrukwekkende is dat "buiten mij, voor U" betekent: "alleen U leeft in mij".

3. DERDE PIJLER: JE WORDT TOT EEN GROTE TAAK GEROEPEN. DE MISSIE IS: KINDEREN TE ZIJN

Dankzij deze allesomvattende claim op mijn leven kwam het dat ik in Afrika terecht kwam waar ik Jezus beter leerde kennen en liefhebben.

Voorbeeld Welcoming House

In Afrika is er een huis dat *Welcoming House* heet en dat gerund wordt door Rose Busingye, de verpleegster die vrouwen met aids ontmoette en daar een school bouwde. Politieagenten brengen alle kinderen die op straat worden achtergelaten, zelfs kinderen die nog maar een paar maanden oud zijn, naar dit *Welcoming House*. Momenteel verblijven er 75 kinderen in dit huis, variërend van een paar maanden tot 18 jaar oud. 's Zaterdags ging ik erheen om met ze te spelen en te studeren, en ik liet ze ook alle *Pixar*- en *Walt Disney* films zien. Maar wat mij het meest opviel, was dat wanneer de kinderen aankwamen en tijdens hun eerste periode in dit huis, ik bang van ze werd, omdat deze kinderen nooit lachten, maar vooral omdat ze nooit huilden. Eénjarigen, tweejarigen, driejarigen die nooit lachten en nooit huilden! Ik werd er nerveus van! Dus ging ik naar Rose en vroeg haar: "*Wat is er mis met deze kinderen dat ze nooit lachen en nooit huilen?*" . En ze keek me aan en zei: "*Deze kinderen hebben nog nooit iemand gehad om mee te lachen of om voor te lachen, nooit iemand om mee te huilen of om voor te huilen.*"

Welnu. Nadat ze maandenlang in dit huis hadden gewoond, waar onze moeders voor hen zorgden, begonnen de kinderen eindelijk te lachen, maar vooral, eindelijk te huilen. Eindelijk was er iemand die voor hen zorgde. Er was iemand tegen wie ze konden zeggen: "*Ik ben van jou*", en als ik van jou ben, kan ik huilen, als ik van jou ben, kan ik lachen, als ik van jou ben, kan ik deze ontberingen aan, als ik van jou ben, kan ik dit lijden beleven.

Weten wie je toebehoort, ik ben *van* wie ik ben, maakt dat je vrij wordt in de werkelijkheid. Door te erkennen dat je bent geschapen voor een grote taak: getuige zijn van dit toebehoren.

Voorbeeld van Nelson Mandela

Er was een probleem op school: er waren geen brandblussers. Als inwoner van de regio van Crema en Bergamo kan ik niet in een school op de evenaar werken zonder brandblussers: als er brand uitbreekt, gaat iedereen dood. Dus ik belde een brandblussertechnicus, liet hem voor alle leerlingen verschijnen en die man liet dit *rode ding* (zoals mijn studenten het noemden) zien en legde in een paar woorden uit hoe ze hem moesten gebruiken. Vervolgens hing hij er 9 aan de muren van de school, drie op elke verdieping. Na een uur kwamen er twee Oegandese docenten geschokt naar me toe. Ze vertelden me dat iemand op de derde verdieping iets wits uit het *rode ding had gespoten*. Ik begreep dat ze het over de brandblusser hadden en ik zei: laten we naar boven gaan en uitzoeken wie het gedaan heeft. De twee professoren keken me aan en zeiden: "*We zijn hier niet in Italië, we zijn in Oeganda. Niemand praat hier!*". Ik zei: "*Ook in Italië komen ze je niet vertellen wat ze gedaan hebben, maar laten we het proberen*". Ik ging naar boven en zag vijf of zes van mijn studenten het witte poeder van de muur afhalen en het proeven. Ik zei: "*Pas op, het is giftig!*" en vervolgens vroeg ik: "*Weten jullie wie het was?*" "*Nee*". Oké, laten we het volgende doen. Ik ga naar beneden, pak de bezem en ruim het op, want de school is van ons. Terwijl ik de trap af liep, hoorde ik iemand tegen me fluisteren: "*Ik weet wie het gedaan heeft!*" (een spion is er altijd!). "*Het is Johnbosco uit de vierde klas*". (van de Heilige don Bosco). Jullie moeten weten dat een derde van mijn school naar heiligen vernoemd is. Ik heb les gegeven aan John Bosco, Padre Pio, Beretta Molla...; Ik had alle heiligen! Daarnaast had een derde de naam van voetballers: ik heb aan Beckham, Pelé, Ronaldo en Maradona lesgegeven... Voordat we teruggingen naar Italië, was er een jongen die wachtte om toegelaten te worden tot de school, en ik vroeg hem : "*Hoe heet je?*" "*Mario*", vertelde hij mij. Ik dacht aan Mario Bros., en in plaats daarvan zei hij tegen mij: "*Mario, net als Balotelli!*" Oh nu snap ik hem.

Goed. Ik haalde John Bosco, nam hem mee naar boven en vroeg: "*Was jij dat?*" Hij keek me aan en zei: "*Nee, ik was het niet.*" Ik antwoordde: "*Laten we het volgende doen. Ook al was jij het niet, kom toch maar met me mee. We pakken*

twee bezems en ruimen het op." Terwijl we begonnen met schoonmaken, kwam de directrice van de school. Het was de eerste directrice die we op die school hadden. Zij was een zuster. Ze kwam me tegemoet en zei: *"Ik weet alles al, Seve, ik weet alles al: het was John Bosco"*. Ik zei tegen haar: *"Kijk, zuster, John Bosco zegt van niet, dus het is fifty fifty"*. Zij antwoordde: *"Eh, we zijn hier niet in Italië, we zijn hier in Oeganda. 50% staat gelijk aan 80% ."* "80% waarvan?", zei ik. Ik wilde niet dat de zuster iets zou ondernemen, want zij hanteerde de volgende pedagogische methode: als iemand kattenkwaad uithaalde, riep ze alle leerlingen bij elkaar, liet degene die het kattenkwaad had uitgehaald opstaan en zette hem voor iedereen te schande. En ik haatte dat, want als ze dit op de middenschool of de middelbare bij mij hadden gedaan, zou ik voortdurend aan de schandpaal zijn genageld (hij citeert hier een scène van een bekende komische film waarin dat bij de hoofdpersoon steeds midden in de kantine gebeurt). En dus zei ik tegen haar: *"Zuster, we moeten nog even wachten, laten we proberen het te begrijpen!"* En zij zei: *"Ik zeg het je, hij was het, ik weet het 100% zeker!"*. En ik antwoordde: *"Laten we het volgende doen: we geven toe dat hij het was, we roepen de leerlingen bijeen, maar we beschuldigen hem niet in de aanwezigheid van iedereen."* "Oké," zegt ze. Wij riepen dus de leerlingen bij elkaar en wat deed de zuster? Ze zei ten overstaan van iedereen: *"Er is vandaag iets heel ernstigs gebeurd! Met het rode ding is er op de muur gespoten: John Bosco, sta op!"*. Die arme John Bosco stond op. *"John Bosco, ga zitten!"*. Vervolgens zei ze tegen mij: *"Zag je dat? Ik heb hem niet beschuldigd."* Ik werd boos. Toen het was afgelopen, nam ik John Bosco bij de arm en zei tegen hem: *"John Bosco, vertel me de waarheid: was jij het of niet? Man tegen man!"* En hij keek me aan en zei: *"Maar, Seve, waarom vertrouw je me niet? Ik zei het al: ik was het niet. Maar als je wilt, zal ik je vertellen wie het was ."* Ik zei hem: *"Vertel het me niet! Doe dit: morgen om 10 uur sta je hier op de trap met deze vriend van je. Zeg hem dat ik hem wil ontmoeten, alleen maar om erachter te komen waarom hij het deed."* Ik ga naar de directrice en vertel haar wat ik van plan ben. Zij zei vervolgens: *"Morgen om tien uur komt er heus niemand!"* De volgende ochtend, om 10 uur, stond ik daar op de trap. John Bosco en Nelson Mandela kwamen eraan. Nelson Mandela keek me aan met twee grote ogen, net als de Gelaarsde Kat uit Shrek, en met tranen in zijn ogen. Hij keek me aan en ik zei: *"Was jij het dus, Nelson?"* En hij zei: *"Ja, ik was het."* "Maar waarom?" "Omdat ik dom ben." Ik zei: *"Nee, Nelson. Vertel me eens, waarom heb je dat gedaan?"*

En hij zei: *"Omdat de technicus ons gisteren alleen maar heeft laten zien hoe we hem bij brand moeten gebruiken, maar ik wilde het uitproberen ."* Ik zei tegen hem: *"Zie je wel, je bent niet dom! Je bent nieuwsgierig. En nieuwsgierigheid eindigt altijd in een vraag aan iemand; Als je het mij had gevraagd, had ik je alle negen brandblussers laten gebruiken, ik zweer het!"* En hij zei: *"Seve, je bent geweldig!"* *"Nee hoor, en je hoeft ze nu heus niet alle negen te gaan gebruiken!"* *"Wat doen we nu?"* Hij keek me aan en zei: *"Ik betaal hem terug ."* Ik zei: *"Nelson, je moeder moet 10 maanden lang stenen breken om deze brandblusser te betalen! Doe dit: 's Avonds, voordat je naar huis gaat, blijf je hier bij mij, dan maken we een week lang samen de school schoon en wat jij vervolgens niet kan betalen, betaal ik, want de school is van ons."* En hij zei weer: *"Je bent geweldig, Seve!"* . Ik zeg: *"Perfect! En nu naar de directrice."* *"Nee, niet naar de directrice, want die is bekrompen en begrijpt het niet."* *"Nee, we gaan nu."* Ik bracht hem naar de directrice en zij keek ons met open mond aan: *"Was jij het, Nelson Mandela?"* En hij antwoordde: *"Maakt u zich geen zorgen: ik betaal de helft en Seve de helft, want de school is van ons."* Haar ogen gingen nog wijder open en vervolgens gaf ze hem, terecht, een preek: *"Dit soort dingen moet je niet doen!... En ga nu maar, want je moet nog leren."* Toen nam ik hem bij de hand. Ik stond op het punt om naar buiten te gaan, toen ik een idee kreeg: *"Wacht, Nelson, laten we teruggaan"* . Ik zei: *"Mevrouw de directeur, van de 270 leerlingen is Nelson Mandela de enige die weet hoe hij een brandblusser moet gebruiken. Ik zou hem als ik u was verantwoordelijk maken voor alle brandblussers op school!"* De ogen van de directrice werden nog groter, maar Nelson stond bij wijze van spreke al in de aanslag met een brandweerspuits, klaar om te gaan.

Luister naar wat Giussani zegt over vrijheid en je zal begrijpen waarom ik dit voorbeeld gaf. Hij zegt het volgende: *"De vrijheid bewijst zich niet zozeer in spectaculaire keuzen; maar de vrijheid wordt reeds uitgespeeld in de allervroegste ochtendschemering van de impact van het bewustzijn van de wereld. En dit is het alternatief waarbinnen de mens bijna onmerkbaar partij kiest: ofwel je gaat de werkelijkheid wijd open tegemoet, met de opengesperde ogen van een kind, loyaal, de dingen bij hun naam noemend, en dan omhels je heel haar aanwezigheid inclusief haar betekenis; ofwel je plaatst je tegenover de werkelijkheid in een verdedigende houding, als het ware met je elleboog voor je gezicht om ongewenste en onverwachte klappen voor te zijn, de werkelijkheid voor de rechtbank van jouw mening dagend."* De twee alternatieven zijn dus: of

de vrijheid als twee opengesperde ogen of de vrijheid als je elleboog voor je ogen. Ik stond met mijn ogen wijd open voor John Bosco en Nelson Mandela, mijn directrice daarentegen met haar elleboog voor haar gezicht. Toen ik tegen Nelson Mandela zei dat hij verantwoordelijk moest worden voor de brandblussers, kon hij zijn vrijheid binnen een liefde op het spel zetten, binnen de manier waarop er naar hem was gekeken, met wijd open ogen. En zodra hij dit beseftte, voelde hij zich verantwoordelijk. Een beminde vrijheid vertaalt zich niet alleen een verantwoordelijkheid maar ook in een taak; de vrijheid wordt een taak in de werkelijkheid: Wees getuige van het gezicht van de liefde die jou tot de zijne heeft gemaakt. Binnen twee weken had Nelson een team van acht andere brandweerlieden samengesteld, die ieder verantwoordelijk waren voor een brandblusser. Na drie maanden - ik meen het - brak er brand uit in de schoolkeuken en ging Nelson met zijn acht brandweerlieden eropuit. Ze gebruikten alle brandblussers en blusten de brand! Je had het moeten zien: de hele school stond buiten om hem toe te juichen; Nelson, die als de paus rondliep, begroette iedereen voldaan. Voldaan vanwege het feit dat hij aan een taak had kunnen beantwoorden die door zijn vrijheid hem aangewezen werd als het object van zijn verlangen: *"Ik red de school!"* omdat ik mij binnen deze liefde verantwoordelijk voel, ik zet me op het spel, binnen een grotere liefde!

Ik vroeg me nog één ding af. Ik ging naar Nelson en zei: *"Nelson, ik heb een vraag. Heb jij de brand in de keuken aangestoken om de brandblussers te gebruiken?"* Hij keek me aan en zei: *"Seve, ik ga de school niet kapot maken, ik red haar!"* De vrijheid beweegt zich altijd tegenover een grote liefde. Maar die grote liefde is een voorstel.

DE EERSTE KABEL: BINNEN EEN VOORTDURENDE VERGEVING.

Zoals ik al zei, zijn de pilaren [van de kabelbaan] de gezichten die de gedachtenis ondersteunen, maar de draad is dubbel, de ene kant gaat omhoog en de andere omlaag. Ze dragen mijn leven en brengen het in beweging. Ik zou ze vergeving en gehoorzaamheid noemen, die ook tot het offer leidt.

De kabel van vergeving (NB. Dit deel, tot aan 'De tweede kabel' is later ingevoegd op basis van het gesproken getuigenis)

Ik zet een laatste stap. Ik zou andere pijlers kunnen noemen, maar dat doe ik nu niet. Ik vat het [voorgaande] kort samen en geef nog een laatste gedachte mee.

De fundamentele pijlers waren:

Mijn directeur, het gelaat van mijn directeur, die me tot het leven riep.

Don Pino, die me deed bemerken dat mijn leven geliefd is.

En binnen dit geliefde leven de ontdekking dat het leven een grote taak met zich meebrengt: de taak om kind te zijn.

We weten allemaal dat de kabelbaan ook een kabel nodig heeft. De kabel die de cabine omhoog trekt en daarna weer terugkomt. Nu dan, voor mij heeft de kabel die eerst omhoog gaat en dan weer naar beneden komt twee namen.

De kabel die omhooggaat, is die van vergeving. Mijn leven wordt voortdurend overheerst door deze vergeving.

De kabel die terugkomt, is die van gehoorzaamheid.

Ik zal jullie alleen vertellen over de vergeving, er is geen tijd voor gehoorzaamheid. Maar ik wil jullie vertellen over de kabel van de vergeving, omdat deze me sterk heeft getekend.

Voorbeeld van Danielino

In Afrika komen leraren in 90% van de scholen de klas binnen met een honkbalknuppel. Omdat ze hun leerlingen met een stok slaan. 4% van de Oegandese gevangenispopulatie bestaat uit oud-leraren die te ver gingen en hun leerlingen dood sloegen.

De school die we p[gericht hebben, heet Luigi Giussani High School. Hij had en heeft één enkel doel: de oneindige waarde kennen die jij bent, die ieder mens is. Dit zou het enige doel van alle scholen ter wereld moeten zijn.

Om deze reden was de Luigi Giussani de enige school in Oeganda die geen stokken gebruikte. Want je onderwijst niet door middel van angst, je onderwijst door middel van liefde.

Na zes jaar op die school kwam er op een ochtend een jongen van onze school mijn kantoor binnen met zo'n groot oog en een gescheurde lip. De dag ervoor had een andere leerling hem buiten school in zijn gezicht geslagen. Deze tweede leerling die de eerste sloeg, heet Daniele. Ik word enorm boos. Ik bel Rose en ik roep Daniele en zijn vader bij me. Rose begint een eindeloze preek gericht aan

Daniele: "Als je een ander slaat, heb je zijn waarde niet herkend, maar dat betekent dat je je eigen waarde niet kent...". Een grote puinhoop, een preek van een half uur, want wij volwassenen geven nu eenmaal veel preken. Na een half uur knielt Danielino voor Rose neer en vraagt haar om vergeving. Volgens mij knielt hij neer omdat hij na een half uur preken het niet meer aankan, hij kan het echt niet meer. Rose stopt, kijkt me aan en zegt: "Ik denk dat hij het begrepen heeft." Ik zeg haar: "Ik weet niet of hij het begrepen heeft, maar na een halfuur is het wel genoeg." Wat maakt het uit. Ik zeg: "Daniele, voor wat je gedaan hebt, omdat je iemand geslagen hebt, schors ik je voor drie weken." Daniele kijkt me aan en zegt: "Drie weken?". Ik zeg: "Ja, drie weken." En Daniele's vader kijkt me aan en zegt: "Nu komt hij met mij mee naar huis en sla ik hem in elkaar." En ik antwoord hem simpelweg: "whatever."

Ze vertrekken.

Na een half uur belt een politieagent me, het was de commissaris, het hoofd van het politiebureau. Hij belt me en zegt: "Severgnini, we hebben hier een leerling van jouw school, op het politiebureau, in de gevangenis." Ik antwoord: "Maar dat kan niet, al mijn leerlingen zitten hier op school." Ik denk meteen: "Behalve die ene die ik net weggestuurd heb, Daniele...". Ik neem de auto en kom aan bij het politiebureau. Dat politiebureau was anders dan je je nu voorstelt. Er stonden twee banken aan de ene kant, twee banken aan de andere kant, buiten. Op de ene bank zit een vrouw die een tas stevig vasthoudt. En op de andere bank zit Daniele. Ik loop naar Daniele toe en zeg: "Wat heb je gedaan?" Hij kijkt me aan en zegt: "Toen je me wegstuurde, ben ik begonnen te rennen, ik struikelde en viel precies op de tas van die vrouw." De vrouw komt tussenbeide: "Het is niet waar, je probeerde mijn tas te stelen." Ik pak Daniele bij de arm en zeg: "Gisteren heb je een klasgenoot in elkaar geslagen. Vandaag heb je geprobeerd de tas van die vrouw te stelen. Wat ga je morgen doen?" En ik wilde hem met geweld meenemen. Maar de commissaris, de politieagent, houdt me tegen en zegt: "Waar ga je heen?".

Daniele is minderjarig en mag niet naar de gevangenis. Gelukkig droeg hij zijn schooluniform en is hij niet levend op straat verbrand. Want dieven worden levend verbrand. Maar hij moet wel de straf van de commissaris ondergaan. Dus houden ze me tegen en dwingen Danielino te gaan liggen. De commissaris pakt een stok

en slaat hem tien keer op zijn rug. Danielino slaagt erin om bij de eerste klap te schreeuwen, maar daarna krijgt hij geen adem meer. Ik huil als een kalf. Na de tiende klap zegt de commissaris: "Het is klaar." Ze laten me los, ik neem Danielino mee en terwijl ik hem optil, zegt Danielino met zijn laatste ademtocht tegen me: "Je had me niet moeten wegsturen." Ik bedwing mijn tranen, zet hem in de auto en terwijl ik hem naar huis breng, bel ik Rose en leg uit wat er is gebeurd. Rose zegt tegen me: "Ik kom eraan."

Ik laat Danielino achter bij zijn sloppenwijk.

Rose arriveert, stapt uit haar auto en werpt zich op haar knieën voor Danielino. En in tranen zegt ze: "Danielino, vergeef me, want ik heb alleen maar naar je gekeken vanwege de fout die je bent. Maar niet vanwege het oneindige verlangen naar geluk dat je hart is."

DE TWEDE KABEL: ...BINNEN EEN GEHOORZAAMHEID WAARNAAR IK VERLANG

Terugkeer naar Italië en relatie met Davide

En toen, op 26 juni 2022, ging ik naar de bank om geld te storten voor school, en toen kwam er een WhatsApp-bericht van Davide Prospero binnen. Hij zei: "Hoi Seve, ik wil je vandaag graag bellen. Geen zorgen." Geen zorgen!? "Of beter, ik begin het je nu al te vertellen. Zou je bereid zijn om terug te keren naar Italië?" Ik weet niet wat ik deed, of ik vaart minderde, of dat ik remde: maar ze reden van achteren tegen me aan. Ik ging terug naar huis en we belden: "Ik ken de ervaring van de liefde die je nu beleeft en ik weet wat voor ervaring jullie daar hebben maar ik zou je willen vragen om hier met ons in Italië te komen wonen." "Davide, geef me 20 seconden", dat was geen kwestie van wilskracht... voor mij leek het iets zo gek, zo onwenselijks, dat alleen vanwege het feit dat de vraag gesteld werd deze alle waardigheid had om bekeken te worden en ik heb gezegd: "Ik zeg ja, ja hierop, ik wil God niet ongehoorzaam zijn, maar als God denkt dat het beter voor mij is om hier te blijven, dan blijf ik hier, als God wil dat ik terugga naar Italië, dan ga ik terug naar Italië" en het trof me omdat hij me antwoordde. "Seve, bedankt voor je loyaliteit aan het Mysterie. We praten er nog over. Ciao." Zoals ik je al eerder vertelde: gehoorzaamheid gebeurt altijd via een gelaat, altijd. En daarna heb je, om je te helpen oordelen, een moeder nodig. Wat doe ik dus? Ik heb een moeder, ik heb meteen Rose gebeld. Ik zei haar:

"Kijk, Davide heeft me gebeld en... zo en zo, maar ik wil God niet ongehoorzaam zijn." Ze kijkt me aan en zegt: "Seve, maak je geen zorgen, je bent niet ongehoorzaam aan God, jij gaat hier simpelweg niet weg!" Ze stapt weer in de auto en rijdt weg. En ik stond daar maar mooi. Dus stelde ik deze vraag aan die mensen, aan die gezichten die Onze Lieve Heer daar niet alleen voor mij heeft geplaatst (daar voor mij), maar ook voor mij had uitgekozen: die van de Gruppo Adulto. En het is een schok voor iedereen. Maar in werkelijkheid trof het mij omdat ik mijn onmiddellijke oordeel even kon opschorten, zodat het oordeel van die gezichten, van die vrienden, in mij kon doordringen. En het trof me hoe ze me vertelden: "Er is een punt waarop Hij je roept, en dus kun je niet doen alsof er niets aan de hand is. En terwijl we het erover hadden, trof het me omdat er in mij een bereidheid jegens God ontstond. Denkend aan Davide, denkend aan de geschiedenis van de Beweging, denkend aan mijn eigen geschiedenis, groeide er een bereidheid in mij. En het andere dat me trof, en dit is een teken van de opvoeding van de Gruppo Adulto in mijn leven, is dat het werk dat ik had opgebouwd geen chantagemiddel voor me werd, ik voelde me maagdelijk ten opzichte van dit werk, want het werk is het werk van een Ander! Ik voelde me er niet aan gehecht. Na drie dagen belde Rose Busingye, ik nam op en ze vertelde me – nadat we elkaar drie dagen niet hadden gesproken - "Ik heb al drie dagen koorts, en het is jouw schuld. Maar ik wilde je dit vertellen: al het moois dat we ervaren, wordt niet door ons gemaakt, het is God die het maakt. En God wil altijd dat deze waarheid en schoonheid voor iedereen is, daarom delen wij het." Vervolgens zei ze me: "Het voelt alsof ze twee van mijn armen hebben afgehakt, maar volgen en een weg gaan doe je met je hart en je benen. We kunnen gaan." We kunnen gaan. Zij bleef in Afrika, maar de beschikbaarheid van één iemand wordt de verantwoordelijkheid van allen. Binnen het gezelschap zijn al deze gezichten er. Rose zei tegen me: "We kunnen gaan", Tjee! Je hebt een gezicht dat je roept, je hebt een moeder die je stimuleert en je hebt een gezelschap dat je aanmoedigt.

De ware vreugde van mijn leven ligt in de gehoorzaamheid.

Bedankt.